

insliep, geen droomen kende, en des morgens verfrist ontwaakte; nu droomde hij, dat hij met zijn vrouw en Guste een paleis bewoonde, waarin de Hoogerweides in een vertrek in het sous-terrein, het kantoor, op een kruk aan den lessenaar zaten. Toen schrok hij wakker, en verwenschte zijn geluk, neen, . . . zijn droomen, die hem niets overgelaten hadden dan 'n vervelende hoofdpijn.

Hij besloot een eind aan de zelfkwellig te maken. Als zijn zin maar eenmaal bevredigd zou zijn, dan zou hij rust hebben. Nadat hij zich overtuigd had, dat alles op het kantoor in orde was, begaf hij zich naar een effectenhandelaar, en van nu af wachtte hij dag aan dag op de gemoedsrust, die volgen zou. Doch hij wachtte tevergeefs. Hoewel hij wel wist, op welke dagen er trekkingen gehouden werden, verzuimde hij geen enkelen dag zijn premieloten, die hij op het kantoor gelaten had, te vergelijken met de in de bladen opgenomen uitlotingen; hij kon zich immers vergist hebben. Naarmate hij echter in dit opzicht nauwkeurig genoeg was, betraptte hij zich bij zijn kantoorzaken op een verstrooidheid, die hem in den regel niet eigen was, en het kostte hem moeite, de gevolgen daarvan te voorkomen. Weldra begreep hij dan ook, dat al mocht het bezitten van geld zorg kosten, het jagen daarnaar, ja, Guste had gelijk, in velerlei verzoeking bracht, ook al wou hij nog in geen geval toegeven, dat het hem *in den strik* zou brengen. Neen, zóóver kon en mocht het bij hem niet komen; daarvoor zou hij wel zorgen! Doch die voortdurende zelfcontrole maakte hem gemelijk en ontevreden op zichzelf, wat niet beter werd, toen de trekkingen voor de eerste maal plaats hadden gehad, en de fortuin, ditmaal althans, zich niet had laten dwingen.

(Wordt vervolgd.)

FLINK!

K. schrijft in het *Doet. Weekblad*:

„Zou ik van Uw geëerd blad gebruik mogen maken om uw lezers te waarschuwen tegen het onnoodig gebruik van allerlei vreemde woorden, zoowel bij het schrijven als bij het spreken?

Algemeen wordt erkend, dat het Nederlandsch een rijke taal is, en toch is er bij vele Nederlanders een streven om die taal, door toevoeging van allerlei Latijnsche, Fransche, half-Fransche, Duitsche en Engelsche woorden, onduidelijk en ongenietbaar te maken.

Dat men spreekt van locomotief, microscoop en dergelijke, is tot daaraantoe, omdat men daarvoor eenvoudig geen Hollandsche woorden heeft. Maar, waarom gesproken van „shoener” waar dit Engelsche woord een verbastering is van het oud-Hollandsche woord „schoener,” van „yacht,” waar het Hollandsche woord „jacht” bestaat, van „aviateur,” waar men „vliegenier” kan gebruiken, van „steamer,” waar men „stoomschip” of „stoomer” kan zeggen, van „magnifique,” dat „prachtig” beduidt, en van „arriveeren,” „calculeeren,” „gratuleeren,” „geneeren,” enz. enz. welke woorden alle zeer gevoelig door zuiver Nederlandsche woorden vervangen kunnen worden?

Dit gebruik van vreemde woorden is toch waarlijk overbodig en voor hen, die hun moedertaal liefhebben, zelfs hinderlijk.”

Willen ook de lezers van „Timotheüs” dit ter harte nemen? 't Is een ernstig *volksbelang*. Het kwaad bedreigt taal en volk. Laat toch geen lezere zich „Mademoiselle” noemen. Op Nieuwjaar geen kaartjes met *p. f.*, maar met een bijschrift in *eigen* taal, enz. We zijn Nederlanders!

A. J. H.

VOOR ALGEMEENE ONDERWERPEN.

Het Mohamedanisme.

D. H. te H. vraagt: Welke kan Gods bedoeling zijn met het blijven voortbestaan der dwaling van het *Mohamedanisme*?

Antw. — Het Mohamedanisme is opgekomen tijdens het diepe verval van de Christelijke Kerk. (Begin der 7e eeuw.) God liet het toe, dat uit Arabië een vuurstorm kwam, als een *oordeel* van Zijnentwege over het *Christendom*, dat ten afval neigde. De bakermat van dezen valschen godsdienst toch is Arabië, en de groote profeet van den Islam was *Mohamed*, een nakomeling van *Ismaël*, die naar *Gen. 21 : 21* een vrouw nam uit Egypteland, en volgens *Gen. 25 : 13—15* twaalf zonen, allen vorsten, had, die *Arabië* bevolkten. (Vs. 18.) Deze Mohamed wendde zich af van den afgodendienst der Arabieren, wier „oorspronkelijke religie” — volgens prof. Biesterveld — „sterrendienst was, terwijl daarnaast ook de vele woestijngeesten goddelijke eere ontvingen,” en „greep de eene machtige idee aan, aan het Christendom en aan het Jodendom eigen, de eenheid Gods.” Doch volgens Da Costa in diens „Hagar” had hij slechts „deze kracht, deze wijsheid: een waarheid Gods den logen uit te huwen, en (te) teelen uit dien echt een monsterachtig kroost van dwepend zingevlei en ingebeelden troost.”

God, die toeliet, dat deze leugen opkwam en overwinrend voorttoog, handelt in dezen tijd, den tijd der Gemeente, naar het beginsel uitgesproken in *Matth. 13 : 30*: „Opwassen tot den dag des oogstes.” Inmiddels echter „wacht de lankmoedigheid Gods, als in de dagen van Noach,” (*1 Petr. 3 : 20.*) en wordt het heerlijk Evangelie des kruises verkondigd, waardoor ook uit de Mohamedanen — al zijn het niet velen — dezulken worden geroepen, die het Lam zullen aanbidden en verheerlijken. (*Openb. 5 : 8, 9.*)

Nadat door den Heiligen Geest uit alle volkeren een Bruid voor Christus vergaderd is en deze Bruid door den Heere Jezus in de heerlijkheid is ingevoerd, (*1 Thess. 4 : 13—18.*) zal God weer in genade handelen met het volk Zijner verkiezing, (*Deut. 32 : 8, 9.*) met Israël, dat Hij tot inkeer doet komen om den Gekruisigde, hun eenigen en waren Messias, te voet te vallen, en evenzeer met de volkeren dezer aarde. Het koninkrijk van Christus zal dan opgericht worden, waarvan Da Costa zingt, „dat over 't wijd heelal, wat dreige of tegensta, eens zegevieren zal, niet door toegeeflijkheeden aan menscheijken logen, noch door verbindingen met menschlijk alvermogen, maar, enkel Waarheid, enkel Leven, enkel Licht, op vastigheid van kruisen lijden blijft gesticht.” Dan zal „Sions stad van volkeren weemen, ja van uw rrammen mee, o *Kedar!* van uw keemlen, *Nebajoth, Midian, en Hefa.*” (Vergelijk *Gen. 25 : 13* met *Jes. 60 : 6, 7.*) De vreugde in Israël zal groot zijn (*Jes. 12.*) en „de Heidenen zullen met Zijn volk juichen.” (*Deut. 32 : 43; Rom. 15 : 10.*) Christus wordt verheerlijkt, en daardoor God grootgemaakt, ook door hen, die nu, met het woord: „Allah is God,” op de lippen, vijanden zijn van het kruis van Christus. De halve maan van den Islam zal verbleeken bij den glans der „Zon, die eens bij 's menschen val Zijn wondren loop begon, en nacht, en fakkelglans, en dwaal- en flikkerlichten in Zijn volheldren dag verzwonden zal doen zwichten.” (Da Costa.)

J. T.